

ляваха отъ себе си тълпи; едни отъ тѣхъ можаха да бждатъ прѣустроени слѣдъ отстѣпленieto имъ отъ Балкана, а по-голъмата имъ часть бѣха пристигнали прѣсни отъ Цариградъ. Азъ смѣтамъ, че въобще, тѣзи сили бѣха въ четири пѣти повече отъ колкото бившитѣ защитници на Плъвенъ!

На тѣзи войски липсуваше само едно: прѣдводителъ! Но прѣдводителъ способенъ, енергиченъ, рѣшителенъ; прѣдводителъ, умѣющъ се една дума, съ единъ жестъ, съ единъ погледъ да напълни съ довѣрие сърдцата на своитѣ подчинени и да подигне духа на хората: ето кое ни липсуваше.

Съ едно твърдо, и съгласно съ непоколебимитѣ принципи на войната, управление, такъвъ единъ вождь, безъ съмнѣние, можаль би да изпълни всички тѣзи условия; но, за нещастие, командуването на нашата послѣдня армия бѣше още единъ пѣтъ повѣрено на злополучния Сюлейманъ. Слѣдъ падането на Плъвенъ, Сюлейманъ-паша напусна командуването на Ломската армия, въ управлението на която той се оказа такъвъ-же нещастникъ, както и при рѣководената отъ него шииченска касапница; — той отведе въ Цариградъ войскитѣ отъ четирижгълника, за да ги изпрати оттамъ отново къмъ сѣверъ, за прѣсрѣщане съ руситѣ.

Впрочемъ, една армия, — една дѣйствителна армия, — се съсрѣдоточаваше въ западния басейнъ на Марица, гдѣто пристигаха всички отдѣлни отряди, които сж били заплашени въ Балканитѣ. Обаче до като руситѣ не бѣха още атакували тази армия, врѣмето — драгоцѣнното врѣме се прахосваше отъ нашитѣ само въ крамола (*chamailleur*) помежду имъ.

Идеята да се не заемаме съ никакви второстепенни комбинации, а да съсрѣдоточимъ всичко за